

kun Forestillinger hos mig, men jeg tror, man burde tage det under Overvejelse. Naar vi kaste den nuværende Kontrol bort, fortjener det Overvejelse, om man ikke kan finde en ny, en Kontrol, der kan fyldestgøre det Formaal, som den aflagte formentlig ikke har fyldestgjort. Men med de to Midler, som her ere foreslaaede, uden Kontrol, med Angiverpligt for Læger og fortsat Straf, tror jeg, man kommer fra Dynen i Halmen.

Selv om man nu altsaa betragter Lovforslaget som meget lidet vellykket, kan man dog gaa ind paa Betragtninger over, hvorledes det vilde være, naar man gik ind paa dets System. Der vilde da være adskilligt at bemærke ved den Maade, hvorpaa Systemet er gennemført. Man indfører Straffe, men man indfører dem ad en Omvej. Man har ikke villet gøre det ved direkte Straffebestemmelser, men man gør det ad den Omvej, at man siger: Vi behandle Utugtserhvervet som Løsgængereri, altsaa falder det ind under Løsgængeriloven. Denne Omvej viser allerede en Famlen, som er lidet tiltalende. Og her kommer man jo til det, at Løsgængeriloven er given med andre Forhold for Øje, end der her er Tale om. Løsgængeriloven stiller Politimesteren det frit, om han vil aabne den Undersøgelse, der kan føre til, at han giver et Tilhold, men under disse Forhold vil der ikke være Mening i at bibeholde denne Frihed. Det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde, at det er at lægge en i disse Forhold meget skadelig Vilkaarlighed i Politiets Haand. Der bør ikke kunne være Tale om, at det er overladt til Politimesterens Skøn, om han vil aabne denne Undersøgelse eller ej, som det er ved Løsgængeriloven.

Og gaar man saa videre, kommer man til, at Løsgængeriloven foreskriver det som en Pligt for Politimesteren, naar han giver Tilhold til at søge lovligt Arbejde, da med kommunal Bistand at give Anvisning paa lovligt Arbejde. Det er ganske rigtigt, at der ikke er megen Anvendelse for denne Bestemmelse, den praktiseres ikke meget mere — den er dog ikke i den Grad uanvendt, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds var tilbøjelig til at tro, der sker nu og da Anvendelse deraf —, men man ser ikke her, om det er Meningen, at denne Bestemmelse skal komme til Anvendelse her. Og vil man anvende Løsgængerilovgivningen paa dette Forhold, synes der netop at være al mulig Grund til at paalægge Myndighederne, idet de

give Tilholdet, tillige at sørge for, at det Fruentimmer, der har haft sit Erhverv ved Utugt, faar Mulighed for at ernære sig ved et lovligt Erhverv. Det staaer der imidlertid ikke noget om i Lovforslaget.

Naar der i § 2, første Stykke, er fastsat Straf for Opfordring til Utugt, alene fordi det krænker Blufærdigheden, er det en Gentagelse af en gammeldags og lidet heldig Betragtningssmaade i den bestaaende Straffelov. Man maa huske paa, at al Opfordring til Utugt krænker i Virkeligheden Blufærdigheden hos den, til hvem den rettes, naar der overhovedet er Blufærdighed til Stede. At gøre Opfordring til Utugt, der krænker Blufærdigheden, strafbar, kan ikke gaa an, naar det ikke begrænses til de Tilfælde, at den er rettet til Personer, som vedkommende ikke kunde antage tilbøjelige til at efterkomme Opfordringen, eller ogsaa, at den bliver fremsat under saadanne Forhold, hvor det krænker Trediepersons Blufærdighed. Uden denne Begrænsning vil det være en meget ubillig Bestemmelse.

Men Enkeltheder, hvoraf der kunde være mange, som der kunde være Anledning til at omtale, skal jeg ved denne første Behandling lade ligge. Jeg vil kun gentage, at Lovforslaget, som jeg ser det, er væsentlig mislykket, mislykket deri, at det borttager den bestaaende Kontrol, som man har Mistillid til, og i Stedet for sætter to Midler, som fortjene endnu mere Mistillid. Det er muligt, at der, som ogsaa det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (K. Bjerre) syntes at antyde, har været Tanke om, at en Del Vælgere, der have stillet Forespørgsler paa Valgtribunerne, og som have drevet en Agitation med et berettiget Formaal, men under et meget uberettiget Flag, nemlig den lovbeskyttede Usædelighed —, skulde vindes ved Gennemførelsen af en saadan Lov. Jeg tror nu ikke, de vilde vindes, thi naar det blev gennemført, vilde de se, at de Farer, som skulde modvirkes, bleve større ved den Lov, som her blev given. Jeg vil ikke tilraade at gøre et saa farefuldt Eksperiment. Jeg tror derfor, at som Lovforslaget foreligger, skulle vi ikke vedtage det. Lad os paa Lovforslagets videre Gang prøve, om vi kunne finde noget, der er gavnligere end dette, noget, der i Virkeligheden førte til det Formaal, som Sædelighedslovgivningen skal have.

H. L. Møller: Jeg tillader mig at henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa et enkelt Forhold, som jeg vil